

РЕШЕНИЕ

№ 19183

гр. София, 04.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева
Танка Цонева

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2633** по описа за **2025** година докладвано от съдия Галин Несторов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

С Решение № 22932 от 17.12.2024 г., постановено по адм. д. № 21718/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 43-ти състав, е отхвърлена жалбата на Л. П. И. и Л. Ц. Д. срещу Заповед № РД-20-36/22.03.2024 г. на областен управител на Област – С., с която е одобрен план на новообразуваните имоти /ПНИ/ по чл. 28б, ал. 8 от ППЗСПЗЗ за имоти №№ 14831.6506.490, 14831.6506.492 и 14831.6506.493, м. Терасите, землище на [населено място], Р-н „П.“, Столична община.

Недоволни от така постановеното съдебно решение Л. П. И. и Л. Ц. Д., чрез процесуален представител адв. Д. Т. подават касационна жалба с искане първоинстанционното съдебно решение да бъде отменено. В касационната жалба са изложени множество съображения за пороците на съдебния акт, по същество всички основания по чл. 218, ал. 2 от АПК както и за допуснати съществени процесуални нарушения.

В съдебно заседание касаторите, чрез адв. Т. поддържат касационната жалба на заявените основания и претендират разноски по делото.

Касационният ответник – областен управител на Област С. чрез процесуален представител юрк. И., моли за отхвърляне на касационната жалба, претендира разноски по делото и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Заинтересованата страна И. Д. Д. се представлява от особен представител адв. М., която моли за

отхвърляне на касационната жалба.

Заинтересованите страни Т. С. Т. и Д. С. Т., чрез адв. Н., молят за отхвърляне на касационната жалба. Поддържат липса на правен интерес от оспорването, предвид позитивния характер на заповедта за тях.

Заинтересованите страни Страна Д. А. Б. Д. и П. Ц. Д. се представляват от адв. Г., която моли за отхвърляне на касационната жалба.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното:

Производството пред районния съд е започнало по жалба от Л. П. И. и Л. Ц. Д. срещу Заповед № РД-20-36/22.03.2024 г. на Областен управител на Област С., с която е одобрен план на новообразуваните имоти /ПНИ/ по чл. 28б, ал. 8 от ППЗСПЗЗ за имоти №№ 14831.6506.490, 14831.6506.492 и 14831.6506.493, м. „Терасите“, землище на [населено място], Р-н „П.“, Столична община.

От фактическа страна СРС е установил, че съгласно Решение от 08.07.1998 г., постановено по гр.д. № 5089/1996 г. по описа на СРС, 43-ти състав, на наследниците на И. Ц. Воденичарски /сред които са и жалбоподателките/ е възстановена собствеността на нива от 4,9 дка в м. „Земнико“, Германско землище.

Със Заповед № РД-15-330/02.11.2005 г. на областен управител се одобрява план на новообразуваните имоти в м. „Терасите“, [населено място], в частта с площ от 4126 кв.м., възстановен на наследниците на И. Ц. Воденичарски в стари реални граници, който план е ситуиран с идентификатор пл. № №489, 490, 491, 492, 493, 494 и 495.

С Решение от 25.06.2010 г., постановено по адм.д. № 0758/2006 г. по описа на СГС е отменена Заповед № РД-15-330/02.11.2005 г. на областен управител, като делото е върнато като преписка за ново произнасяне на областния управител на Област С. за съобразяване с указанията на съда и преработка на плана за новообразуваните имоти в отменената част.

По делото е приложено Решение № 4246/26.06.2013 г., постановено по адм.д. № 8454/2011 г. по описа на Административен съд – София-град, влязло в законна сила на 23.04.2014 г., от което е видно, че е отменена Заповед № РД-18-37/04.07.2011 г. на ИД на АГКК, в частта, относно поземлени имоти с идентификатор № № 14831.6506.490, 14831.6506.492, 14831.6506.493, 14831.6506.494, 14831.6506.495.

Установено е още, че със Заповед № ОКД-02-2/05.03.2024 г. на областния управител е назначена комисия, която да извърши проверка и приемане на планове на новообразуваните имоти, съгласно влезли в сила решения на съда, сред които и процесните имоти, предмет на атакуваната заповед.

От приложения по делото протокол от проведено заседание на 12.03.2024 г. на комисията, е установено, че е предложено на областния управител на Област С. да издаде заповед за одобряване на ПНИ.

На 14.03.2024 г. комисията е внесла доклад до областния управител, ведно с проект за изменение на плана на новообразуваните имоти в изпълнение на съдебно решение от 25.06.2010 г. на СГС по адм.д. № 0758/2006 г.

С оспорената Заповед № РД-20-36/22.03.2024 г. на областния управител на Област С. е одобрен план на новообразуваните имоти с № № 14831.6506.490, 14831.6506.492 и 14831.6506.493 в м. „Терасите“, в землището на [населено място], Р-н „П.“.

По делото е приета на съдебно-техническа експертиза, в която вещото лице посочва, че

поземлени имоти с пл.№ № 489, 490, 491, 492, 493, 494 и 495 по ПНИ попадат в границите на поземлен имот с пл.№ 2 от масив 111 от помощния кадастрален план.

При тези фактически констатации СРС приема, че по отношение на Заповед № РД-20-36/22.03.2024 г. на областния управител се претендира единствено обявяването ѝ като нищожна. В тази връзка решаващият съд излага принципни съображения за пороците, водещи до нищожност на административния акт и след като ги прилага към Заповед № РД-20-36/22.03.2024г., установява, че същата е валиден акт, постановен от компетентен орган, при липса на радикални нарушения на процесуалния и материалния закон.

Допълнително, СРС посочва, че в производството по чл. 286 от ППЗСПЗЗ не се разрешават спорове за материални права, както и, че не са налице предпоставките за прилагане на чл. 17, ал. 2 от ГПК.

Административен съд – София – град, в настоящият касационен състав намира, че така постановеното решение на СРС е валидно, допустимо, а по същество решението на районния съд е неправилно, постановено при допуснати съществени процесуални нарушения.

Установено бе, че СРС е изследвал единствено предпоставките за нищожност на Заповед № РД-20-36/22.03.2024 г. на областния управител без да се произнася по нейната унищожаемост при условията на чл. 146 от АПК. Според СРС жалбата на Л. П. И. и Л. Ц. Д. е съдържала искане само за прогласяване на нищожност на Заповед № РД-20-36/22.03.2024 г. Последното обаче не кореспондира с доказателствата по делото и със изрично заявеното оспорване в жалба от 10.04.2024 г. (л. 36-41 от първоинстанционното дело).

Действително, жалба от 10.04.2024 г., депозирана директно пред СРС, е доста неуточнена /още по-неуточнено е допълнението към жалбата л. 192-199/ В същата се иска произнасяне по два административни акта - Заповед № РД-20-36/22.03.2024 г. и Заповед № РД-15-075/30.04.2013 г. Така, докато по отношение на Заповед № РД-15-075/30.04.2013 г. претенцията е била само обявяването ѝ за нищожна, докато по отношение на процесната Заповед № РД-20-36/22.03.2024 г. е заявено унищожаемост и нищожност. Именно такъв е и петитума /искане л. 39, р. 29-35/ - „да отмените заповед № РД-20-36/22.03.2024г., както и да обявите заповед № РД-15-075/30.04.2013г. за нищожна“ /така и в допълнението/.

В случая СРС се е произнесъл само по отношение валидността /нищожността/ на Заповед № РД-20-36/22.03.2024 г. без да разглежда нейната унищожаемост, в какъвто смисъл са били наведени възражения в първоначалната жалба. Отделно от това липсва яснота какво е приел по отношение претендираната нищожност на Заповед № РД-15-075/30.04.2013 г. Касационният състав е на мнение, че СРС не е определил правилно предмета на спора, а от там и изследваните въпроси са останали неизяснени.

Съдът по арг. от чл. 158 от АПК /аналогичен чл. 129 ГПК/ е бил длъжен да отстрани нередовностите на жалбата, в случай, че констатира такива. Вместо това с Определение № 20196/15.05.2024 г. СРС приема, че единствено се претендира нищожност на Заповед № РД-20-36/22.03.2024г., което е повлияло на събирането на доказателствата и на крайния съдебен акт. Така, макар и събрана доказателствена съвкупност, но необсъдена от първостепенния съд, пречатства възможността за контрол от касационната инстанция.

В тази връзка касационният състав обръща внимание, че делото /спорът/ е административно и решаващият съд по арг. от чл. 168 АПК дължи преценка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по 146. В рамките на съдебно-административният процес недопустим контрол на административен акт по реда на чл. 17, ал. 2 от ГПК. Разпоредбата на чл. 144 от АПК не препраща към този текст, а и законодателната логика води до този извод. Лицата, с правен интерес, могат да оспорват административни актове с искане за обявяване на

нищожността им без ограничение във времето – чл. 149, ал. 5 от АПК, поради което е недопустимо преюдициално произнасяне в друго съдебно производство. Съдът по фактите дължи произнасяне само по релевантните за конкретния спор възражения, но не и по възражения свързани с други спорове. Най-после в рамките на съдебно-административния процес не се решават спорове за собственост, спорове за собственост се разглеждат по общия исков ред – чл. 124 от ГПК.

Предвид изложеното настоящият касационен състав намира, че делото следва да бъде върнато на първоинстанционния съд, при друг състав, за ново произнасяне. При новото разглеждане на делото следва да се укаже на жалбоподателките изрично и ясно да уточнят, какви претенции имат по отношение на областен управител на Област – С., след което да се прецени допустимостта на оспорването през съобразяване на чл. 147, ал. 1 във вр. с чл. 15, ал. 1 от АПК. Следва да бъдат събрани и обсъдени само относими и допустими доказателства, релевантни за случая, като съдът да извърши преценка за законосъобразност на административния акт на всички основания по чл. 146 във вр. с чл. 168, ал. 1 от АПК.

По отношение на разноските: такива са претендирани от жалбоподателките, но следва да бъдат присъдени в хипотезата на чл. 226, ал. 3 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 2, т. 1 от АПК, Административен съд София-град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 22932 от 17.12.2024 г., постановено по адм. д. № 21718/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 43-ти състав;

ВРЪЩА делото за ново разглеждане на същия съд, в друг състав, при съобразяване със задължителните указания по приложение на закона, изложени в мотивите на настоящото съдебно решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: